

מכתבים לג'לאל

שרון צוקרמן ויזר

29/09/2024 Jaffa

ג'לאל שלי,

מותר לי לקרוא לך "שלי"? האם לא לי קראת אז, כשהגית את המונח "untimely collaboration", "שיתוף פעולה על-זמני"? ובכן, גם אם לא – הסתכנת באפשרות שאני זו שמחכה בעתיד לכתביך. אני, עם העברית שבפני. אנחנו סיפור אהבה על-שפתי, ג'לאל. דרכך אני אוהבת את כל מה שנחרב עוד בטרם חורבנו, ודרכך אני יכולה לפנטז על הבוהמה בביירות, על המופעים המשותפים שהיינו יוצרים יחד, אתה במילים ואני בתנועות. כן, גם אני שלך אם תרצה, ג'לאל.

אני תוהה אם לצלם או לכתוב. כיוון שאתה לא דובר עברית, חשבתי שאצטלם בשבילך, שתחוש אותי מעבר להבנה או לתרגום הקלוקל שכנראה לא תטרח לחפשו. תקלוט את התדר שלי ותצפה בהבעות שלי ובעיניים הבורקות שלי ובגבות העבות, המרוקאיות, שאיכשהו יזכירו לך כל הזמן שאני גם קצת ערבייה ואולי האהבה שלנו כן אפשרית בעולם מקביל שבו מרחב האסונות הותך, נשכח או פשוט נעשו בו בחירות אחרות מתחילת הדרך. מתי התחילה הדרך? באיזה דור? אולי הסבתות של הסבתות שלנו הכירו, אפילו דיברו ביניהן ערבית לחלוטית, הביטו זו בזו בעיניים מחייכות של נשים שיודעות דבר או שניים... אבל אם אני אצטלם, אז כבר לא יישאר מקום לפנטזיה, והגוף שלי לא יהיה על-זמני אלא זמני, בזמן הזה – גוף בן ארבעים ושבעה קיצים. מילים הן בנות כל השנים בו בזמן, הן לא נחתמות בדימוי אחד שנצרב.

אני יודעת שיש אומרים שאתה מתחזה, שאתה לא קיים באמת, שאתה משחק בזהות נוספת, בזהויות נוספות. זה לא מעניין אותי, ג'לאל שלי. מבחינתי הכתבים והיצירות שלך הם אתה. הבחירות שלך בעמוד הפרופיל באתר שלך, עם תמונות הדיוקן של אשתו של ברגמן, ליב אולמן, מתוך "פרסונה" – אקט כה מבריק, קינאתי קנאת אמנים ילדותית על שאתה ביצעת אותו קודם. ככה נולדה האהבה שלי אליך, ואיש לא ייקח אותה ממני בספקולציות שאין לאשרן.

אתה שומע את המוזיקה שאני שומעת עכשיו? זה "Consolations" של פרנץ ליסט, "נחמות". שישה נוקטורנים ענוגים לסולו פסנתר. אני מקשיבה לצלילים ולא שומעת סולו, לא, מבחינתי גם המפגש בין הפסנתרן לפסנתר הוא בעצם דואט, ובכלל אני יכולה לחוש שזה טריו בין הפסנתר, הפסנתרן והלחן של ליסט, האינטרפרטציה היא עוד שחקנית בהרכב הזה שבין הכלי לאמצעי האנושי ולחומר האמנותי, והנה זה כבר קוורטט. אולי זה מה שאתה אוהב כל כך במחול, שגם בו האמצעי אינו נפרד מהכלי ומהחומר האמנותי – אולי בגלל זה אתה לא מפסיק לנבור בו. אני קוראת בספר שלך *The Dancer's Two Bodies* וחשה שאתה מבין משהו שאני יודעת. בהתעקשות שלך לחזור שם על המרכיבים – "altered body, silence, music, space, and time" – אתה מזהה את מה שאני יודעת כרקדנית, את המפגש של הכול שהוא לא כלום, את הגוף המשוכלל של היותי רקדנית והיותי גם אישה, תודעה, נוכחות – אולי יש יותר משני גופים, אולי בעצם זה היה יכול להיות *The Dancer's Multiple Bodies*. אני מרגישה את האהבה שלך כלפי המחול שלי.

מה קורה לך שם, ג'לאל? אני מרגישה שאתה נח. אתה נח מכל שאר המחשבות המדממות שלך, הבלתי אפשריות. וכמה גם אני הייתי רוצה שהמלחמה תהיה רק חיזיון מופשט, לא גשמי. אדרנלין של סרטי פעולה. תשובה לצורך העתיק באלימות שלוחת רסן.

אני רוצה לכתוב לך ריקוד שתוכל לשכב על הגב, לעצום עיניים ולראות אותו בתוך הראש הנבואי שלך. אבל איך תוכל לקרוא אותי? שאתרגם את עצמי מראש? שאתחזה לישות לגיטימית? שאתפשט מזהותי? שאוכיח לך שהאהבה שלי אליך חורגת מכל זה? שאני מאוהבת, מאוהבת באופן שבו אתה מניח את המחשבות יחד וקופץ ממחשבה אחת למחשבה אחרת? מאוהבת בנכונות שלך לכתוב שוב ושוב כמו מנטרה, "altered body, silence, music, space, and time" או וריאציה של זה? זה מתוק בעיניי. ילדותי ומתוק.

מעניין כלפי מי אתה מתוק. שם המשפחה שלי הוא צוקרמן, "איש סוכר". תמיד ניחם אותי שיש מתיקות בbuilt-in בטייטל שלי. אבל מרגיז אותי שהיא של גבר, man. האמת היא שאני כבר שנים מכנה את עצמי "צוקרפראו" – מין מיזם פמיניסטי פרטי שכזה. תקרא לי "צוקרפראו שלי". "סוכרית שלי". איפה ניפגש?

עכשיו מתנגן ברקע פרלוד הפתיחה של "טריסטן ואיזולדה" מתוך האופרה של ריכרד וגנר. החלק הזה פשוט מרטיט את הנשמה מרוב מתח מוזיקלי, כאילו כל אקורד שם מוחזק במיתרים פנימיים בגוף שלי, המאזינה. אתה יודע למי קראו איזולדה? לבת של וגנר. ולא תאמין מי היתה אימא שלה. תנחש! עולם קטן: אחת הבנות של פרנץ ליסט, ההוא מה "נחמות" מקודם. אתה בכלל אוהב אופרה? כי לפעמים כל הדרמה הזאת מוגזמת לי, אבל יש מדי פעם איזו זמרת עם קול קטיפתי שהרטט שלו אורגזמי ממש, והוא ממלא לי את חלל הגוף מבפנים, ואני אסירת תודה על התחושה הזו אף שהיא כמעט בלתי נסבלת – אולי אלו הרגעים היחידים שאני חווה מבוכה כמעט מינית עם אישה, נמסה מול קולן הבלתי נסבל של הסופרניות, הרי האהבה יכולה להיות בלתי נסבלת. אבל אנחנו סובלים כל הזמן את הבלתי נסבל, אחרת כנראה לא יכולנו לשרוד.

ג'לאל שלי. בוא נשנה את הגורל בשותפות העל-זמנית שלנו. שנינו יחד זה כוח-על! צוקרמן-תאופיק. אני לא יודעת אם ילד יעזור כאן. אני תוהה על זה, יכול להיות שזה פתרון מושלם וגם פשוט ומיידי יחסית, קיום מוחשי וגנטי של אוהבים שאינם אויבים. רק את אחת מבדילה בין "אוהבים" ו"אויבים" בעברית שלי. עברית לעומת ערבית – כאן אפילו אין הבדל באותיות, רק במיקום. כוח-על! תאופיקרמן. ואולי ההתכתבות הזו היא הילדה שלנו, בת זקונים מדומיינת? כתבת: "Every love of a man and a woman has for horizon the destruction of the world since they can restart the human race". כך כתבת, חכם שלי. אני מאוד פורייה, אז תיזהר.

אני באמת רוצה לכתוב לך ריקוד, שתוכל לשכב על הגב, לעצום עיניים ולראות אותי בתוך הראש שלך. איך תוכל לקרוא אותי? איך אדבר אליך? אולי אקליט לך את קולי, ואז תקלוט את התדרים שלי? רק סאונד, ללא דימוי מובהק.

איך הצרפתית שלך? כי צרפתית אני דוברת. אולי נחיה בצרפתית?

Laisse-moi t'aimer, mon Jalal, ta tête brillante que j'admire. Es-tu le genre de personne qui aime être admirée ou est-ce que cela vous ennuie? Je reste à l'écart si quelqu'un m'admire trop.

מה עשית עם הערבית שלך? היא שפת הקודש שלך בעצם? או שכמו שאי אפשר לצלם וללכוד את עיי החורבות של האסון, כך אי אפשר לדבר את השפה הזו, את הערבית שלך? למדתי קצת ערבית, אני עדיין לומדת, אבל עוד לא מעיזה לדבר, אז אולי פשוט נעבור לאנגלית? ניפגש באמריקה, בשפה של עולם האמנות.

English now, then? Shall we? I find myself less agile in English, a little heavier and slower, but I want to make the effort for you. Is it because I'm a woman

that I feel this need to push myself, to be the one asking for forgiveness? Why is that? I was just born here, after all. Is this my fate? A strange karmic coincidence? I feel inferior to you. Your English must be impeccable. I can't compete, but I won't give up. I'm calling you: Jalal! Jalal! You know, the word "space" in Hebrew sounds a bit like your name. Halal. And you know what else? It's the same word for a person who has died in a war. Yep, it's that simple: they took space, they left space, they are out of space. "Altered body, silence, music, space, and time". There is nothing I love more while dancing than the feeling of the air on my skin as I take up space, move largely with speed and feel as if I am rubbing the air with my body. I change the air. It's a bit like touching. It changes something in the air, Jalal. Do you know what I mean?

I wonder, do you have a life partner? I remember reading a letter you wrote to an architect, someone the woman you loved admired. I thought it was beautiful — the way you immediately acted in an untimely collaboration with your jealousy subject. I also have a soft spot for architecture. I think dancers and architects share something: space, form, the way people move. Architects create those dormant choreographies, designing space for movement even when there are no bodies to fill it. Do you have any odd fascinations? Fantasies? Maybe you only love dancers. Some people only have partners from the same profession: doctors only, dancers only, carpenters only.

Earlier today, while wondering about filming myself, my mind drifted to think about pornography. As if in any self-video there is the pornographic hidden potential. It struck me that just as you critique the impossible image of a disaster, porn does something similar — trying to capture the impossible. The Two Bodies of the Porn Star. The word "warnography" came to my mind. I need to check if it's original or if someone beat me to it.

I'll leave this letter for a moment now, leave you, my dear Jalal. Will be back soon.

I'm back, Jalal. Ah, how embarrassing – old news! "Warnography" does exist, even as a fetish. I didn't mean to go that far. I found a track by Brian Eno titled "Warnography". Somewhat disappointing, I must say. I think he wanted to be critical but ended up reaffirming. He had a Polish woman recite the text, giving it a war zone flavor, that Eastern European touch... I'm half Polish, did you know that? The other half is Moroccan. Maybe we should keep on blending. Like the imagined untimely child I bore with you earlier in Hebrew – our undead child. You love that word, don't you? Undead. You keep iterating it. As if undying is something we could do, like untying shoelaces – undying death.

I should sleep now. Meet me in my dreams, my dear Jalal. Until soon.

Yours,

Zuckerfrau

03/10/2024 Jaffa

הי אתה,

מאז המכתב הקודם אני מרגישה צורך רגע לשים את נושא הילדים על השולחן... אולי זה לא סקסי במיוחד, אבל זה מציק לי, אז נניח את זה רגע פה. מהקריאה שלי במה שכתבת ומכל מה שאפשר למצוא עליך באינטרנט אני מסיקה שילדים אין. אני לגמרי מבינה את הבחירה הזו, בטח כשהיא נוגעת למי שעבודתו עוסקת בכל כך הרבה מוות. באמת כרגע המון מהדאגה שלי מופנית לבנותיי, ואני מרגישה שאולי הקשר אתך, דווקא בגלל זה, עשוי להיות בעל פוטנציאל של אהבה שהיא מסוג אחר, אהבה של מי שהאישה שלו אולי היא גם הילדה שלו בו בזמן, כי אין לו ילדה. אבא שלי תמיד אמר: אצלי אימא ראשונה, ואצל אימא – אתם. זה קצת כמו שאני מרגישה שמהרגע שנהיית אימא, אני מקפידה לא להתייחס לגבר שלי בטעות כמו לילד הנוסף. זה מבלבל כי ברגע שנפתח הערוץ הזה, האימהי, כולם נהיים ילדים שלי – רק כי לכולם יש אימא. ואני אימא. Once a mother, always a mother.

ספר לי קצת על אימא שלך. היא בעצם פלסטינית, נכון? מחיפה? מעניין איפה היית נולד וגדל
אילולא הדברים היו מתגלגלים כפי שהתגלגלו. איך נהיים אתה – ג'לאל תאופיק? האם
הוזנחת או דווקא טופחת כילד? האם מישהו מהמשפחה שלך ידע לראות את הררי
המחשבות שנערמות בראש שלך? אימא שלך קוראת את הכתבים שלך? מעניין אם יש מישהו
שקרא את כל מה שכתבת. לפעמים נדמה לי שיש לך איזו יומרה משונה להגזים בכמות
הטקסטים שלא יוכלו להכיל אותך, כמעט כמו איזה הרס עצמי שאומר, אני אהיה כל כך הרבה
ממני עד שיוותרו עליי.

אני לא מוותרת עליך – תהיה הרבה, תשחזר, תמחזר, לא אכפת לי, אתה מרתק בעיניי,
הדווקא הילדותי שלך, זה שנשמר בדיוק בגלל שלא נהיית אבא של אף אחד. ובכל זאת ברור לי
שאתה כבר לא צעיר, ואם אני אתך זה בלתי נמנע שתהיה לצידי כ-Zucker Papa. חחח, זה
מצחיק אותי, אני לא יכולה לדמיין אותך צוחק, מאבד שליטה, וואו איך בא לי להצחיק אותך
עד אובדן שליטה בשלפוחית. איך אתה יכול להביא ילדים לעולם שאתה מתאר? אתה אומר
שהמסורת נסוגה לאחור האסון, ובעצם זה קצת סותר את הבייבי בום הידוע שאחרי
המלחמות. הארוטיקה שאחרי המלחמה – הלוחמים שבים אל נשותיהם ומפירים אותן בעוד
חיים אחרי ששיחקו במוות. אני רוצה בן. יש לי כבר שלוש בנות, ואולי בן רבע לבנוני, רבע
עיראקי, רבע מרוקאי ורבע פולני יסגור את המהלך. בא לי להתווכח אתך קצת, לשמוע איך
אתה מגיב לאמירת הבייבי בום שלי. ואם המבטא הערבי שלך נוכח יותר כשאתה כועס. כשאהני
כועסת באנגלית, יוצא לי פתאום מבטא עברי, וכשאימא שלי כועסת בעברית, יוצא לה פתאום
מבטא צרפתי. למרות שהיא מרוקאית וגדלה בבית דובר ערבית, היא בחרה ללמוד בצרפתית
– הייתה הצעירה בתשעה אחים ואחיות, וסנובית עד היום.

אם היו לך ילדים, היית צוחק, כי הם מפתיעים באופנים ששופרים לנו את רצף ההיגיון
והרצינות. אבל עכשיו אני מתרכזת לרגע באפשרות, ודווקא רואה אותך צוחק פתאום, מבוסם
קצת מוויסקי ומרשה לעצמך לחייך עד כדי צחוק עדין לנוכח הברקה של איזה חבר
אינטלקטואל אחר. אבל לא מאבד שליטה – יש רמה של עצב שקשה קצת לאבד שליטה
אחריה. איך אני אצחיק אותך, ג'לאל?

Je veux que tu éclates de rire, que tu sois pris d'un fou rire au point de ne plus
pouvoir te retenir. Regarde-moi avec tes yeux en amande, débordant
d'amour, comme si tu m'aimais encore plus pour t'avoir fait rire. Tu trembles
de rire de manière incontrôlable, entièrement empli de bonheur.

אצלי הבכי והצחוק קרובים מאוד. כשאני בוכה הרבה, יש מין רגע כזה שנראה לי פשוט מגוחך
לבכות – כאילו, מה את בוכה? מה כבר קרה? הנה, את הרי יכולה לבכות על זה, זו כבר

פריבילגיה מסוימת. ואז לפעמים זה מתהפך לי לצחוק, קצת כמו אחרי אורגזמה חזקה כזו שהכיווצים כבר מזכירים צחוק פנימי – הנרתיק שלי צוחק, הרחם צוחק, והסצנה הארוטית נהפכה לפיגור.

אתה יודע שיש דבר כזה, "מחזורי מלחמה"? כבר שנה שיש לי מחזורי מלחמה, וזה אומר שיש לי כמות דם אולי כפולה מהכמות הרגילה שלי בכל וסת, הגוף שלי מקיז דם על כל הדם שנשפך. ושמעתי מנשים רבות סביבי שגם הווסתות שלהן מופרעות, ארוכות, מדממות בהגזמה.

I should go now. This letter made me a bit sad, but that's okay. I want us to be comfortable being uncomfortable with each other. I think it's a stage in a relationship – letting go of the illusion that we're only happy together. Sadness is there, and loneliness too.

Good night, my Jalal.

To be continued.

שרון

16/10/2024 Venice

הי.

פתאום אני בוונציה. יכלנו להיפגש כאן – אני אנונימית, אתה גם, הזהויות שלנו מתנגשות פחות במרחב שלישי. היום ברכבת שלקחתי ממילאנו עבד בחור מסרי לנקה. לא יודעת איך ולמה, אבל התחלנו לדבר – ישר הוא שאל מאיפה אני, ואמרתי שמישראל. ואז הוא אמר, את יודעת, בשנת 1998 הייתי חמש שנים בלבנון, עבדתי שם – רציתי לומר לו שיש לי עכשיו מאהב לבנוני, ושהכול בסדר בינינו, כשיש הבנה ומשיכה והאינטלקט מתקשר אין שום בעיה – ואז הוא אמר, "No good, no good, the children. Children should eat and sleep – that's it. God bless you, lady, you have good eyes" הזמן חשבתי על זה שהוא היה שם, באדמה שלך, ושהפגישה איתו הביאה לי משהו ממך לפה, לוונציה.

אני בביאנלה. מסקרן אותי מה אתה חושב על הפורמט הזה, שבו יש ביתנים לפי מדינות, ואמנים שמייצגים כביכול את המדינה שלהם, למרות שלא פעם אמנים הם הראשונים שיהיו נגד אותה מערכת של תפיסה לאומית. בכלל קלטתי ממך שאתה די בז לממסד – האקדמי, האמנותי. מעניין אם חלק מהמשיכה שלך למחול היא גם כי הוא התחום הכי ענייני בין האמנויות, זה שדורש תחזוקה גבוהה בשביל להתקיים, שאינו יכול לשרוד ללא הגוף האנושי שקשה להפיק ממנו הון כלכלי. זה מוזר, אתה יודע שאני מרגישה שדווקא בגלל שהגוף עצמו כן נמכר בהקשרים של זנות ופורנוגרפיה, אז המחול סובל מאיזו עננת זילות שהיא הפוכה לאזורים שנוגעים בך כשאתה כותב על מחול וחוקר אותו. "I should only believe in a God who knew how to dance", ציטטת בספר שלך על המחול את ניטשה מתוך 'כה אמר זרתוסטרא', ואני כרקדנית מוחמאת מיד מההגבהה הזו. אתה גם מדבר על המראָה שרקדנים מתאמנים מולה ועל הריקוד שאינו נראה במראה, כמו ערפד, ואני מזדהה עם הדברים האלה לגמרי. היום בבתי ספר רבים למחול, בסטודיואים אין מראות. זהו מהלך מרהיב בעיניי בעולם שכל כך מכור לדימוי ונשען עליו. הקדמה של האמנות שלי היא בהבנה שהריקוד עולה מדרגה דווקא כשהוא יודע את עצמו מבפנוכו, בלי הבבואה שלו. כאילו המבט העצמי הוא הרגע שבו אני מתפצלת מעצמי. זה קצת כמו להתנשק ולהציץ איך זה נראה במראה, לא? זה משנה איך זה נראה? אולי כן, אולי זה מעורר אזורים אחרים בגוף.

אני אשמח שנתנשק. בסופו של דבר גם לשון וגם שפה הן איברים, איברים חושניים של אהבה, איברי טעימה, מרקמים רכים ורדרדים אדמדמים, ספוגים של מפגש בין הקצוות שלך ושלי. אני רוצה לנשק אותך בשפה שהיא השפה עצמה, שפת השפה העליונה וגם שפת השפה התחתונה, אני רוצה שהקצוות הרכים הללו שלנו ירככו את כל מה שיכול להיות קשה בינינו, ואני יודעת שנתנשק ונבכה, והמתוק יתערבב במלוח, ונמות לפני שנמות. המוות יעצור בקצוות הרכים שלנו, נהיה שגרירי הרכות של שפת השפה של לשון הלשון.

Les ambassadeurs de la douceur, les couples choisis pour la future arche de Noé, les animaux et nous changeons de langage suite à notre nouvelle invention: le langage du langage.

אם תחשוב על הגוף, בסופו של דבר רובו רך – גם השרירים אינם קשיחים אם לא מאמצים אותם, בהרפיה אנחנו חיות רכות כל כך. זה יכול להיות כל כך נעים. ובאמת המוות משאיר אחריו רק את החלקים הקשים – העצמות, השיניים, הציפורניים.

Often in your writing about dancers you pause and emphasize that there is a separation between them nonetheless, that they don't finish dancing together. I'm curious if you're referring to the boundaries of the body itself or

perhaps your particular perception of dance. I wanted to share with you two instances where I felt those boundaries dissolve, with the dance itself bridging any separation. Those moments were rare and unexpected, but they left a lasting impression.

Certain dancers have an aura about them in the way they move and make decisions that makes me feel as if we come from the same dance tribe. It's such a gift to improvise with someone like that. I truly miss it – my last experience was maybe eighteen years ago with a dear friend, a choreographer I used to dance with. Suddenly, a physical soul sister appeared. This is love, abstract love. And then, there's another kind of melting point: making love with a dancer. I've shared a bed with only five dancers in my life. Not everyone allows the dance to be present in their erotic act, but the three who did let the somatic experience of movement become part of the encounter created a new hybrid *pas de deux* of the integrated body of knowledge and experience. Magic.

Have you ever interviewed dancers? You often explore dance in cinema, discuss the coalition between mediums and keep coming back to the term "the subtle dancer". At the Biennale now, there were more subtle gestures than usual. The curator has faced criticism for his choices – where is the wow effect people expect from such a large international art exhibition? Yet I feel that in these times, when we are surrounded by massive explosions and stark contrasts, subtlety is what we truly need – it's critical.

Sending you a subtle dancing kiss,

Sharon

02/11/2024 Berlin

הי.

אחרי המכתב הקודם קצת נבהלתי שאולי אני פה מביכה את עצמי במעשה שהיית שונא ושבמקום לאהוב אותי אתה תשנא אותי שנאה שרק אויבים זועמים יכולים לשנוא, שנאה שאין סקס פיוס אחריה – כי אין באוויר בכלל הורמונים של אהבה, אין אוקסיטוצינים, שנאה שהיא סוף. אבל אני אומרת לעצמי שלא, אתה לא יכול לשנוא שנאה כזו, לא אתה, שהכתבים שלך כל פעם מחדש מקפיצים את המילה אינטואיציה, כמו איזה שם קוד למכשפות הטובות שיודעות משהו שהאחרים, הפקידים האפורים, לא ידעו לעולם כי הם תוכנתו אחרת, ואילו אנחנו – הרקדניות, האמנים, הפילוסופיות – לנצח נהיה מוגנים בחיבור הבלתי אמצעי שלנו לאינטואיציה. והאינטואיציה שלי אומרת שאין בך שנאה אלא אכזבה וכאב. ומפגש בין כאבים תמיד יש בו גם אהבה. וכשניפגש נטבע זה בעיניים של זו, באגמי הכאב המלוחים. וכמו מגנט נרצה להיעלם זו בזו, תלפוט אותי בעוצמה מרתיעה לרגע, ומיד מרגיעה, תאחז בעורף שלי ביד אחת ובגב התחתון ביד השנייה ותאסוף אותי קרוב אליך מתוך תחושה שאולי אם אנחנו נוכל לבלוע זה את זה, אז את זה, כשכל הווייתנו היא אהבה – אז הכול אפשרי.

אני בברלין עכשיו. מעבירה בימים אלה סדנה שנקראת "Staging the Truth", ואולי המכתב הזה הוא בדיוק זה, העמדה של אמת במסגרת מרובעת, אולי הוא התרגיל שלי, המורה, בסדנה של עצמי. יש נמען, יש אותי ומה שיש לי לתת ויש את המצע הלבן של הדף, כמו חלל הסטודיו שעומד קודם כול ריק ומצפה לתנועה שלי לממש את החלל שבו, לנוכחות שלי להתניע אנושיות בסיטואציה. היום לימדתי אותם על הרחקה של דברים, על איך בשביל לראות משהו טוב יותר צריך להתרחק ממנו, ואיך אפשר להתרחק גם התרחקות פיזית אבל גם בהעברה למישהו אחר שידבר במקומי וגם בהפשטה שלא פעם מאפשרת לדברים הכי עמוקים לצוף ולקבל מקום במציאות עצמה. ואולי העובדה שאתה כותב באנגלית מייצרת את המרחק הזה שמאפשר לגעת במוות. בדם. באסונות.

C'est cette distance qui permet de toucher la mort. Sang. En cas de catastrophe.

I want to share with you the feeling of dancing from within. As I read your words, with their repeated elements that define the medium of dance – body, time and space – I realized that in dance itself, these dissolve, dissipate and disperse. Time becomes something other than the familiar, logical, linear kind – it becomes body-time. There is indeed such a time; maybe those who aren't dancers sense it in moments of great intimacy, in intense sporting

activities or when losing themselves in a party. It's the experience where presence eclipses time, where a single movement brings all moments together, forming an ancient or infinite continuum. And yes, just as in the ongoing rhythm of love, with its shadows and slow unfolding, time also slows down. Within movement, as I turn, my hand tracing shoulder to side, pelvis to foot, I stop. Those years of training – all those turns, styles and teachers offering new angles and insights into the perfect turn – suddenly align in a single flash, a kind of integrated consciousness of the rotation. Time becomes different in dance. Being present within it allows you to shape it, as focus and caution transform its flow. Caution, like fear, has a way of slowing time, doesn't it? Yet at other moments, the spirit of freedom in movement can accelerate it – a spin, a detachment from the rest of reality – until it feels like a momentary daydream. Did it happen? Perhaps we awoke only to the ticking of the clock.

And then, there's space. A ten-meter stage can feel infinite, a boundless field. The theater black box that contains it sharpens our sense of space, distorting proportions. There's such pleasure in moving across it, honoring it as if the space didn't truly exist until crossed by a dancing body. The relationship is mutual: I affirm the space's existence, and it affirms mine. It's a duet.

And last but not least – the body itself. Sacred reverence often cancels it or strips it of everyday function, yet here the body is transformed: a collection of lines, an engine of motion, a kinetic generator, the stage for the dance itself. My body is both platform and art; there's no separation between matter and form, creator and creation, body and soul. And in this dissolution, a peak presence emerges, a fleeting essence of each movement, now vanished, like the contrail of a jet streaking across a blue sky – a line caught only by those who happened to glance up.

This body, Jalal, slowly loses some of its abilities but clings to memories. I remember a time when I could roll through a handstand without fear, without needing to prepare my body for hours. Nowadays I pray that no tendon, muscle or nerve strains – a rusty body, perhaps, but one that holds all the sensations and successes, the rare intensity of performance. I wonder if you

feel, as a writer, that same intensity of performance. For your words are so visible; they hold a presence, like stage presence, that I think lies at the heart of my infatuation with you. The way your words pull me in, as I hope to pull in my audience.

I want you to see me perform, to hold your gaze, to feel the thread I pull in the crisp, delicate presence of this moment. So, what is this? It reaches beyond the body. The body is committed, space holds, time is miraculous, and all is lifted to a presence that lingers. I am here, in front of you. Look. Love. Dream.

04/11/2024 Jaffa

Please read this letter when you have time to let go – maybe the weekend is better, or the late evening when you can give yourself a treat, undisturbed by the mundane.

Take off your shoes and prepare a comfortable place to lie down and close your eyes.

You are in a private theater. It's not an empty theater, but one made especially for you, a theater of one seat. The seat is located on an elevated surface, and you climb carefully by a ladder to sit in the perfect position to watch the stage. The stage is empty; the dance floor is light gray, and a huge, heavy burgundy curtain is wide open, framing the scene with a royal touch.

A figure enters the stage from the back; it seems she is walking. Then she halts and looks for you with a sharp head rotation to her right. You see her – it's me. I am wearing silvery shorts and a black sleeveless shirt with a rather high collar. The black of the shirt echoes my coal-black hair and eyebrows, and my intense gaze finds you. My skin is very pale, and you observe my legs. They are beautifully shaped, like a Roman marble sculpture – not too muscular, with soft skin around the muscles. You imagine the soft touch of my

skin while I keep marching and halting alternately, each time shifting my focus from the space toward the only audience member – you, Jalal.

Make sure your body is relaxed and no tension is building in your neck or lower back; if you need a cushion, it's a good time to go get one before the show continues.

I gradually move to the very front edge of the stage and stop for the last time while my arms float toward the ceiling and my body melts softly down to the floor, lying on my back in a cruciform position, legs held together, arms spread and my head slightly tilted aside.

You never thought that Jesus could be sexy, and suddenly you start feeling a strange guilt as an S&M association mingles with thoughts of Christ. While your mind drifts, you see me crawling on my back. My arms are seemingly swimming in a backstroke style and my legs push the floor in a coordination you can't quite figure out – a fish-like, earthly magic.

Arriving almost at the back end of the stage, I sit, elbows wrapped around my knees in a self-hug. I start advancing forward in repetitive crawls, each time straightening my legs and gathering them in my arms like a human worm. Reaching the front of the stage, I lean on one arm and arch in a tilted bridge, lifting my torso to stand. As I begin twirling around the stage, René Aubry's stormy guitar plays, and I keep turning, flying like fabric caught in the wind. My quick feet hardly touch the floor, and you can't stop looking at them, noticing the red nail polish – a reminder of the woman beneath this windy tornado.

At a certain moment, I stop turning, and a completely different energy takes over. My limbs become like marionette sticks, bending and moving me forward in a broken march. You notice that my expression is almost blank, somewhat hollow, as if the soul has left this breaking-apart body that falters, repeatedly falling and rising. This broken-limbed, marionette-style dance makes you long for softness; you wish my stiff lines would heal and I would return to that noble, Bambi-like dancer.

The guitar music stops, and with it this distorted scene. My body begins a swaying dance, my focus shifting around as if I'm in the woods, dialoguing with the trees branches and various animals. A tender smile appears on my cheeks, and I almost leap about, weightless, as if gravity has left the stage. You feel as though the fairy in front of you is floating off the ground. You love it and think to yourself that you don't remember your own body feeling so light. You want to believe you were this light in your early childhood, before understanding made the soul heavier and the body followed.

Your thoughts drifted, and I left the stage. You search for me with your eyes, wondering if that is it. Was that the dance for today? I'm gone, and you miss me even before knowing me, as the stage slowly blurs and dissolves into a white page.

שרון צוקרמן ויזר היא אמנית רבת-תחומית ששורשיה האמנותיים נעוצים במחול. בוגרת התכנית לתואר שני באמנויות (M.F.A.), בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב ירושלים.